

خداوند شبان من است؛ محتاج به هیچ چیز نخواهم بود. در مرتعهای
سبز مرا می‌خواباند. نزد آبهای راحت مرا رهبری می‌کند. جان مرا
برمی‌گرداند و به خاطر نام خود به راه‌های عدالت هدایت می‌نماید. چون
در وادی سایهٔ موت نیز راه روم از بدی نخواهم ترسید زیرا تو با من
هستی؛ عصا و چوبدستی تو مرا تسلی خواهد داد. سفرهای برای من به
حضور دشمنانم می‌گسترانی. سر مرا به روغن تدهین کرده‌ای و کاسه‌ام
لبریز شده است. هرآینه نیکویی و رحمت تمام ایام عمرم در پی من خواهد
بود و در خانهٔ خداوند ساکن خواهم بود تا ابدالآباد.

